

MOTO GP

HERE I COME?

Toeval of niet, maar tien jaar geleden werd voor de toen piepjonge Xavier Siméon een toekomst in de MotoGP voorspeld. Vandaag rijdt hij in de Moto2-klasse en zien we weinig jonge rijders die op schema zitten om hetzelfde te doen. Talent alleen is lang niet voldoende, begeleiding en financiële mogelijkheden spelen hier zeker een grote rol in. Livio Loi uit Genk is dertien jaar, studeert Latijn en rijdt al diverse jaren pocket bike. Hij is de zoon van Bruno Loi, die ooit nog samen met Marc Wauters en Werner Daemen aantrad in de KawaCup 400 cc.

Livio rijdt sinds 2007 in de jeugdklasse bij 2Race. Nadat hij in 2008 te sterk geworden was voor zijn tegenstanders in pocket bike, stapte hij over naar de Honda NSF Cup. Dit jaar werd die klasse echter in z'n oorspronkelijke formule verboden en daarom door organisator 2Race omgevormd tot de Mini GPX-klasse, met machientjes die op 10 pk begrensd zijn. Een succes, getuige de diverse merken die er ondertussen aan deelnemen. Tussendoor rijdt Livio nog met de pocket bike om zijn snelheid en vinnigheid aan te scherpen. Maar zijn eigenlijke doelstelling dit jaar is de titel in de Italiaanse Honda NSF Cup, om dan hopelijk de finale te rijden tegen de rest van de wereld in het Spaanse Albacete. Het Italiaanse kampioenschap is momenteel de zwaarste en grootste NSF-reeks van heel Europa, met

veertig coureurtjes tussen 9 en 13 jaar oud. Als voorsmaakje heeft Livio begin augustus in het Duitse Wittgenborn zijn eerste Europese titel behaald in de Mini GP 100cc-klasse waar hij met zijn NSF van start ging.

Livio: "De Europese titel pakken is één, dat ging zelfs vrij gemakkelijk, Italië is gans anders. Van in de eerste wedstrijd voelde ik me thuis in het Italiaans kampioenschap. Ik heb het voordeel dat ik vlot Italiaans spreek, maar ook op de baan ging het goed en ik won meteen mijn eerste wedstrijd. Die Italianen waren dolenthousiast dat ik daar won, wat ik nooit had durven denken. Het systeem daar is dat je een motor loot voor de eerste wedstrijd. Voor de training en wedstrijden mag je daar niet zelf aan werken, dat gebeurt enkel door de organisatie. Wat je vraagt, wordt wel aangepast, voor zover het reglementair is. Er staan mensen op de baan die je steeds in het oog houden en alles noteren. Maar eigenlijk rijdt iedereen met hetzelfde materiaal. In de trainingen had ik er meteen een goed gevoel bij en ook de wedstrijd zelf viel goed mee. Maar als je een gaatje laat, komt men er gewoon tussendoor. Ieder foutje wordt meteen afgestraft. In de tweede wedstrijd was het veel harder. Ik miste mijn start en moest achtervolgen. Met de top-3 gaat het net als bij de groten: kuip tegen kuip en proberen je voorganger zenuwachtig te krijgen. Je wordt ook heel goed begeleid. Ik heb daar bijvoorbeeld anders leren ademen om veel meer

ontspannen te kunnen rijden. Op een training gaat dat echt beter, maar in de wedstrijd durf ik wel eens in de oude gewoonten te vervallen, en dan ondervind je dat je niet goed bezig bent. Zulke technieken heb ik hier nog van niemand geleerd. Het is ook leuk om samen aan sport te doen en tijdens de trainingen word je bijgeschoold aan de hand van videobeelden en de opmerkingen van waarnemers rond de

INTERVIEW: LIVIO LOI

omloop. Tijdens de voorbereidingen en de wedstrijd mag mijn vader niet bij me zijn en dat was voor mij totaal nieuw, maar daarom nog niet negatief. Hij is wel altijd van op afstand ergens in de buurt en dat is voldoende. Hij heeft mij tenslotte geleerd hoe een motor moet aanvoelen. Ik werk zelf weinig aan de motor, maar alle veranderingen legt hij me steeds in detail uit, vooral het hoe en waarom. Ik ben nu zo ver dat ik zelfs met heel snelle rondes nog kan zeggen waar wij iets kunnen verbeteren. Het moeilijkste is dat je banen hebt waar je de motor nooit ideaal krijgt, daar heb ik het soms nog moeilijk

om een keuze te maken. Momenteel sta ik 2de in het Italiaans NSF kampioenschap op 5 punten achterstand. We kunnen nog met vijf rijders kampioen worden, dat belooft. Op lange termijn is mijn eigen doelstelling zo ver mogelijk te geraken. Ik ben gek van Valentino Rossi, en mijn voorbeeld is Xavier Siméon: wat hij kan, moet ik ook kunnen. Het enige wat mij ooit zou kunnen beleten zo ver te komen is de financiële kant. Nu kost een seizoen

al gauw een paar duizenden euro's; vooral de hoge reiskosten maken het duur. Voor papa is dat nu nog te doen. Maar het wordt afwachten."

Het lijkt erop dat deze kleine snelle Limburger de ideale begeleiding krijgt. De gelijkenissen met de carrière van Siméon zijn treffend: Xavier ging op diezelfde leeftijd naar Spanje rijden en deed dezelfde door-groei, toen wel gericht op 125cc. Maar we zijn tien jaar verder en voor de jongeren zijn er veel meer mogelijkheden bijgekomen. Zo rijdt Livio intussen ook nog in Nederland, bij NSF Racing van Molenaar.

Je zou er bijna bij vergeten dat Livio voor alles toch in de eerste plaats een kind is. Een gewone, schoolgaande tiener die gewoon met leeftijdsgenootjes speelt. Rivaliteit bij de jeugd is duidelijk alleen voor op circuit. Op school, het Filip Neri Lyceum in Houthalen, praat Livio amper over wat hij doet. Integendeel: hij is een voorbeeldige student en behaalt prima resultaten. Intussen verleent de directie hem wel alle medewerking die nodig is om hem toe te laten zich verder te ontwikkelen in zijn sport.

Tekst & foto's: Persracing

